

[Halvgaard]

der hører industrilandene til, og som er den målestok, som vi benytter, når vi bedømmer u-landenes fattigdom.

Med bekæmpelsen af nazismen og fascismen var reaktionen efter anden verdenskrig, at alt skulle demokratiseres; kolonimagterne blev hængt ud som udbyttere og nationer, der knægtede friheden. Det var vel nok en naturlig reaktion, men man glemte blot i frihedsbruset, at problemerne for u-landene er større og mere komplicerede, end de fleste kan forestille sig.

Det er let for os udenforstående her i Vesten at demonstrere og opildne befolkninger i u-landene til frihed eller, som vi her i Danmark har for vane, at give økonomisk støtte til frihedsbevægelser. Det har betydet, at mange af de nye selvstændige stater, i Afrika f.eks., har fået en frihed værre end den værste kolonialisme. Friheden har udviklet sig til diktatur, hvor korrupsion og fængsling uden lov og ret hører til dagens orden, og hvor herskerne regner deres undersåtter for mindre end dyr.

Når man samtidig er vel vidende om, at de samme udviklingslande, som Danmark yder bidrag til, anvender betydelige beløb til oprustning, er det et yderligere argument for, at Danmark bør tage sin hidtidige stilling til u-landsbistanden op til en nøje revision.

Ud fra den viden, at u-landene selv har svært ved at skabe de nødvendige nationalprodukter, har u-landshjælpen været koncentreret om at sætte dem i stand til det, med andre ord hjælp til selvhjælp. Ideen er, at man går ind i diverse projekter og søger at uddanne lokale folk til at lede dem for så at trække sig ud igen for at kunne bruge sine bistandskræfter på nye områder. Her ligger imidlertid det store problem. Projekterne falder fra hinanden – akkurat som det skete, da kolonisateurerne rejste hjem. Eksempler herpå fremgår klart af statsrevisorernes beretning.

Fremskridtspartiet mener derfor, som situationen foreligger, at det er uforsvarligt, at den danske befolkning via skatteydermidler fortsat skal betale for en u-landsbistand, hvis effekt er yderst tvivlsom, hvilket også klart fremgår af udenrigsministerens redegørelse, og vi vil foreslå, at skatteyderbetalt bistand begrænses til katastrofehjælp. Til gengæld anser fremskridtspartiet det stadig for positivt, at folk på frivillig basis yder u-landsbistand direkte eller gennem de kanaler, som

hver især anser for den bedste til afhjælpning af problemerne i den tredje verden.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal begynde med at fastslå, at centrum-demokraterne ikke på noget tidspunkt har haft tanker om, at man skulle begrænse u-landshjælpen. Vi ser gerne i fremtiden, at man øger og øger og øger u-landshjælpen, men også her må naturligvis de øjeblikkelige sparebestræbelser øve deres indflydelse.

CD står helt bag udenrigsministerens redegørelse. Her som i så mange andre tilfælde har udenrigsministeren vist stor realistisk forståelse af situationen her i folketinget – den situation, vi alle må bøje os for. Udenrigsministerens begejstring for at fremlægge den redegørelse kan sikkert nogenlunde måle sig med vores begejstring for, at den er blevet fremlagt. Jeg må dog indrømme, at begejstringens varmegrader steg noget, efter at jeg havde hørt SFs indlæg. Det pyntede gevaldigt på det. At der ligger så meget godt bag ved udenrigsministerens redegørelse, havde jeg ikke lige øje for, men det glæder mig naturligvis at høre, og det styrker jo lidt.

Det væsentligste ved det, udenrigsministeren lægger frem, er jo, at tiden ikke er inde til at lave store forandringer, hvad man end kunne ønske i forskellige retninger. Jeg kunne i høj grad ønske at bidrage til at ændre i forskellig retning, men det er tiden jo ikke inde til. Vi skal først og fremmest tage hensyn til de mennesker, der er derude, de mennesker, der skal have hjælpen, og også de mennesker, der skal bringe den ud. Derfor er det vigtigt, at der ikke sker store, voldsomme forandringer, som slår ting i stykker, som man arbejder med derude. Det må være hovedhensynet, og det er vel det, man cementerer med det flertal, som forhåbentlig vil vise sig at stille sig bag udenrigsministerens redegørelse.

For os står det sådan, at der er to momenter i det, vi taler om her. Det ene er hjælpen, det at yde bistand, og det andet er det at samarbejde. De to ting går selvfølgelig sammen, men alligevel er der grund til at skille dem ad.

Når man yder bistand, kan der slet ikke være tvivl om, at denne bistand naturligvis skal ydes til de fattigste. Ikke nødvendigvis de fattigste lande – for hvordan skal man måle det? – men de fattigste i befolkningen i